

Reveskinn - moten.

I mellomkrigsårene var reveskinn i alle farger høyeste mote hos damene. Alle damene skulle ha reveskinn om halsen, - den som ikke hadde det ble ikke regnet med og torde nesten ikke vise seg ute ved lys dag. Dette var damene selv fullt klar over, og det var mange mannfolk som ble lokka til å reise nordover for å fange rev.. Mange av mannfolkene var ikke kvalifiserte som revefangere, men de ville fange rev og komme i høy kurs hos damene de også. - Det står jo kvinnfolk bak al - vet du.

Jeg traff på folk av alle typer og yrker, både sakførere, kjøpmenn, tål og med en prest. Men selvsagt dudde dem ikke til å fange rev

En ung frøken sa engang til meg - " får jeg først en reveskinn om halsen så er gullringen og dermed kavaleren ikke langt borte".- Er ikke det et godt bevis på at reveskinnene var høyt i kurs ?

Polarreven fra Grønland og Svalbard var særlig i skuddet. Når fangstmennene kom hjem fra de arktiske fangstfeltene med reveskinn sto karene høyt i kurs hos damene, og dem kunne uten vanskeligheter oppnå det utrøbbigste hos dem. Det var heller ikke vanskelig for en fangstmann å få seg like mange kjæresten som han hadde fingrer til. Etterhvert som det minket på reveskinnene, minket det også på kjærestene.

Jeg som skulle nordover til Svalbard på en ny overvintring om fjorten dager kunne jo ikke, hvor fristende det nå enn var, holde på å tøyse med kvinnfolk, dertil var det for mye å gjøre for å få utrustningen og alt som skulle til for en ny overvintring på fangstfeltet klart, - men jeg tok meg likevel tid til å stikke innom en liten kafé for å få meg en kaffiskvett. På denne kafeen traff jeg en dag en jente som satt ved et bord alene i en krok og smågråt. -Hva feiler det deg jenta - sa jeg. Jeg fikk henne til å prate litt over en kopp kaffe. - Du skjønner, sa hun, jeg er til opp over ørene forelsket i en pen ung mann, og bare jeg lokker øynene så drømmer jeg om han og at jeg ligger i hans armer. Jeg kjenner nesten hvordan de lange sylspisse bartene han kiler meg om halsen og da føler jeg at jeg er i den sjuende himmel. Men da han til stadighet er omringet av unge damer med reveskinn om halsen har jeg dessverre ingen sjanser. Jeg er bare en fattig tjenestejente med bare tjue kroner i månedslønn og den strekker ikke til reveskinn, men snaut nok til klær. Jeg er dessverre heller ikke pen, men det er nu foreldrene mine sin skyld. Jeg ser mest ut som et hastverksarbeid - u hu hu - kulket hun.

Nei du er ikke pen, sa jeg, men du er nu ikke av de aller styggeste heller, og skal jeg ha meg et kjerringeemne, så skal jeg sandelig se på deg også i forbifarten.

Du har kanskje et blårevskinn igjen som du kan selge meg billig ?, sa hun. Nei, dessverre jeg har ikke flere revskinn igjen, men jeg gi deg et godt råd. Hvis du går opp Røstbakken på blankholka så skal jeg garantere for at du får deg en fin blårev.

Noen dager senere traff jeg jenta igjen, hun så fremdeles sørgmodig ut og hang med hodet. Nå, hva er det som feiler deg nå, sa jeg. Fikk du blåreven oppi Røstbakken ? - Ja, det gjorde jeg, men jeg fikk den på den gale enden, sa hun. - For alle tilfellers skyld hadde jeg, mellom oss sagt, gjemt unna en blårev og den sendte jeg til jenta i posten med ønske om at ho måtte slå alle sine rivalerinner av marken og få den kavaleren til odel og eie som hun var så dypt forelsket i.

Tru meg eller ikke, noen dager senere ble jeg invitert til forlovelsesgilde. Da jeg kom til feststedet satte jenta der med blåreven om halsen og en flott kavaler ved siden av seg. Dem så begge lykkelige ut - jenta mest. Jeg holdt bordtalen og ønsket parret til lykke. Da jeg skulle gå tok jenta meg til sides og sa - du skal ha tusen takk for blåreven, men du må ikke si det til noen at jeg fikk to blårever. Det lovte jeg og gikk derfra med følelsen av at jeg hadde gjort en god gjerning.